

NGƯỜI RẠCH GIÁ

LÁ THƯ SỐ 33, ÚC CHÂU - THÁNG 3 NĂM 2007

Trong số này:

Cảm Nghĩ Cuối Năm	1
Thơ: Hàm Long, Kiều Lan, Chim Biền Lan	2
Nói Chơi Ăn Tết: Sự tích Bánh Dầy Bánh Chung	3
Thơ: Đòi anh một điệu nhạc sâu	6
Người khách đến sớm	7
Thơ: Men rượu Đường Xuông ngày giáp Tết	8
Thực phẩm đốt cháy chất béo tốt nhất	8
Làm dâu ... Biên Hòa ...	9
10 điều tâm niệm của nhà Phật	11
Thơ: Nhớ Xuân Xưa	12
Thơ: Be on my side	13
Thư Kêu Gọi	14

Sau ngày Hội Ngộ ở Houston đến nay đã hơn 6 tháng. Thời gian qua nhanh, nếu như có thể nói được là qua quá nhanh chắc nhiều vị cũng đồng ý vì chúng ta đem thời gian ra để so với cái điểm cuối của đời người. Nói thế không phải để sợ hãi thời gian mà là để chúng ta quyết tâm hơn trong việc thực hiện những gì mình muốn làm. Nói đến việc Hội Ngộ Thầy Trò Liên Trường Kiên Giang 2007, Ban Tổ Chức có mở một gian hàng tại Hội Chợ Tết Đình Hội ở Sydney. Chúng tôi thấy nhiều vị nhiệt tình giúp đỡ rất đáng phục. Lý do tổ chức gian hàng là để tạo cơ hội gặp gỡ thầy trò, giới thiệu thêm về những sinh hoạt Hội Ngộ trong bao năm qua cũng như vận động mọi người tham dự ngày hội ngộ sắp tới. Trong tháng qua, chúng tôi cũng được biết là BTC đã lo nhà hàng, tính chuyện đặt khách sạn... Nhưng bất cứ chuẩn bị gì, có thành công hay không cũng

nhờ đến sự đồng lòng tham dự của mọi người trong công việc chung. Nếu chúng ta tương trợ lẫn nhau thì công việc đỡ khó khăn hơn và tốn kém cũng ít hơn. Nhân đây chúng tôi xin quý thầy cô, các anh chị cựu học sinh và thân hữu, **nếu muốn đặt phòng khách sạn, xin vui lòng cho BTC biết gấp**. Xin cảm ơn các vị trong BTC đã chung vai sát cánh, giúp nhau làm các công việc đã đề ra. Xin cảm ơn các thầy cô trong Ban Cố Vấn: cô Lan Khanh, thầy Hà, cô Tường Vi ... đã tận tình giúp ý kiến. Cũng có vị đã âm thầm giúp đỡ, không quản ngại công sức. Có nói bao nhiêu lần cũng chỉ có một điều: làm công việc Hội Ngộ tình nghĩa này, chúng ta tìm về với nhau bằng tấm lòng nhiệt thành, tự nguyện và cảm thông. Chúng ta chắc chắn sẽ gặp nhau bằng tâm lòng Hội Ngộ. Kính chúc quý vị một năm mới an khang và thịnh vượng.

Người Rạch Giá

CẢM NGHĨ CUỐI NĂM

Mấy lúc gần đây, chiều chiều tôi hay đi bộ vòng quanh khu mình ở. Vừa giãn gân cốt vừa có lợi cho sức khoẻ. Hơn nữa, trời còn đang mùa hè, ngày dài hơn đêm. Chiều xuống, nắng không còn gay gắt, gió mát hiu hiu... thiệt là một cái "thí dụ" đầy thú vị. Tôi đi lang thang có "mục đích", có hướng đàng hoàng. Bắt đầu từ nhà tôi thả bộ đến cuối đường. Cũng chỉ từng ấy căn nhà quen thuộc, nhưng tôi vẫn thấy một chút khác biệt. Chỗ này cỏ xanh hơn, chỗ kia hoa héo tàn... Tôi đi vòng qua một cái "park" khá lớn. Nơi đây là chốn thư hùng của các đội bóng tròn... Tôi băng qua một con đường, đi ngang qua một khu đất cây cối khá um tùm. Dưới một gốc cây không xa, tôi thấy một bầy chim. Điều làm tôi chú ý là tiếng ồn ào của chúng. Nhìn kỹ hơn tôi thấy hai con chim đang vật lộn "ấu đả" nhau kịch liệt. Chung quanh là một số chim bàng quan đứng nhìn như đang làm chứng cho một cuộc so tài hào hứng. Tiếng

chúng đá nhau nghe xoèn xoẹt, có khi giống tiếng gà đá. Có một con chim khác, tôi chả biết chim trống hay mái, đôi lúc chen vô mỗ mỗ vào hai con chim đang đánh nhau. Chẳng biết chim kia đang bênh vực con nào trong hai con đó hay đang tìm cách cản ngăn chúng ra. Tôi bỗng có ý nghĩ biết đâu đó là một chuyện tình tay ba của chúng. Cuối cùng trận đánh cũng chấm dứt. Một con bay đi. Một con rượt đuổi. Các con khác bay vọt lên những nhánh cây tíu tít như đang bàn tán trận thư hùng vừa chấm dứt. Tôi lặng lẽ nhìn cho tới khi tàn cuộc chiến không tới một phút. Rồi tiếp tục tôi len lỏi qua một con đường khác, lọt vô khu chơi thể thao: có sân đá bóng, nơi chạy điền kinh, velodrome... Khá đông người đang chơi những môn thể thao mà họ ưa thích. Tôi vừa đi vừa nhìn cũng thấy vui. Tôi đi xa hơn, chạy bộ qua một rừng cây nhỏ nhỏ rồi lọt qua

(Xe, m tiếp trang 2)

(Tiếp theo trang 1)

một khu nhà khác. Đường dốc cao dốc thấp. Nhà có nhà lớn nhà nhỏ... thật bình yên. Mồ hôi đã đọng trên lưng, nhưng tôi vẫn lang thang qua các nẻo đường êm ả, vắng vẻ xe cộ. Rồi tôi đặc biệt chú ý tới một số cây trồng dọc bên đường, thân thể nứt nẻ khô khốc như đã già cõi nghìn thu. Loại cây này chắc cùng loại với cây dương, nhưng có tàn, cao khoảng 3 thước. Nhìn từ xa, cứ tưởng như một mái đầu tóc xanh, nhưng đã bạc một phần chân tóc. Như một phần chân tóc đã bắt đầu bạc của ai kia. Cứ thế mà tôi đi hết một vòng để trở về lại căn nhà của mình. Thế giới chung quanh tôi vẫn xô động, có khi ầm ỉ tiếng xe. Nhưng tôi cảm thấy chính mình là một cái bóng lặng câm.

Ngày xưa, nhà tôi ở Rạch Giá, kế bên một con đường hẻm. Đi sâu vào trong con đường đó chừng trăm thước đã thấy một vùng tre gai um tùm. Nơi đây là chỗ có nhiều ngôi mộ rải rác. Lúc bé mỗi lần đi qua con đường này để vào xóm phía cuối con đường, tôi cảm thấy rờn rợn như có ai đang dòm ngó mình. Tôi không biết có ma hay không, nhưng vẫn thấy cái không khí âm u, lạnh lạnh như chạy vào sống lưng con nít của tôi. Lớn lên, tôi đã đi qua lại các con đường này không biết bao nhiêu lần, những con đường đất vàng vàng, ngoằn ngoèo, xuyên qua những xóm nhà mọc lên không có một thứ tự ngăn nắp sắp đặt nào cả. Những căn nhà hiền lành, có bụi chuối sau hè, có cây cối chung quanh... Tôi can đảm hơn đã dám len lỏi vào khu "rừng" tre... Có những nấm mộ không có bia đá chỉ được dọn sạch lá tre, cỏ dại mỗi khi đến ngày lễ Thanh Minh. Tuổi thơ và tuổi trẻ của tôi không có gì đặc biệt, nhưng không hiểu sao có cái gì làm tôi nhớ. Nổi nhớ như một đường dây vô hình đang kéo qua tim. Ngày xưa của tôi đã biết mù trong tâm thức. Rạch Giá lâu rồi không gặp lại nên đã đổi lột thay hình, có lẽ tôi không còn nhận ra được những dấu vết cũ, con đường xưa, trường học nhỏ bé ngày nào... Nhưng tôi vẫn nhớ Rạch Giá, vẫn muốn được về thăm. Thời gian tôi sống ở xứ người đã nhiều hơn thời gian tôi lớn lên ở Việt Nam. Lâu lâu gọi điện thoại về thăm nhà, tôi thấy mình ngỡ ngàng khi nghe những chuyện xảy ra thường ngày ở quê hương tôi. Nó xa lạ vô tình. Nó ám ức tang thương... Giống như gã Từ Thức trở về trần để ngậm ngùi với nỗi chia cách chỉ có một mình gã hiểu. Tết lại trở về. Một năm lại trôi qua. Trong những giờ phút "giao thừa" như thế này, tâm hồn tôi bỗng thần thờ để cho kỷ niệm tràn ngập cõi lòng. Những con đường tôi đi hôm nay không giống như những nẻo đường Rạch Giá ngày xưa. Những nẻo đường Rạch Giá bây giờ tôi lạc ước mơ!?

Sơn Lam

Thơ **Phong Lan**

Hàm Long / Hàm Lân "Coelogyre"

*Tên hoa hàm ý dạng tượng hình
Hàm Lân uy lực Hàm Long xinh
Sắc màu Thanh Đạm nhưng rực lửa
Hương đưa thoát tục chốn hữu tình
Đông Tây Nam Bắc, bát vị hương
Long Lân Qui Phụng, tứ thiêng linh
Nghịch thiên người hỡi đời Duy Vật
Duy Tâm, đạo đức, mới an sinh*

Melbourne, 27/05/06

Kiều Lan / Lan Bầu Rượu "Calanthe"

*Lan Bầu Rượu hoa rất dễ thương
Kiều lan chính thị loài không hương
Thân củ thắt, rượu bầu hình dáng
Hoa chùm nhiều, màu sắc vẫn vương
Yếu điệu thực nữ, dò lông lá
Quân tử hảo cầu, thân đơn phượng
Đã mang lấy nghiệp vì lá củ
Kiều lan hoa hỡi quá đoạn trường*

Melbourne, 28/05/06

Masdevallia "Chim Biển Lan"*

*Masdevallia loài chim biển lan
Gốc nguồn Nam Mỹ hoa lâu tàn
Thân đơn hoa nhọn, hình tam giác
Lá chiếc dò đơn, kết tụ đàn
Lạc nhạn trầm ngư đời hương sắc *
Chim sa cá lặn kiếp hồng nhan
Trường giang sóng lặng cá ngừng lội !
Chim biển lan hoa nhạn môn quan !*

Melbourne, 21/06/06

*Theo biên soạn Thanh Tâm . Quốc Bảo

*Lạc nhạn 'Vương Chiêu Quân'

Trầm ngư 'Tây Thi'

NRG xin trân trọng giới thiệu quyển sách **In Harmony With God** của tác giả Andre Huynh (thầy Huỳnh Ngọc Ẩn).

I-meo liên lạc:

servanthuynh@yahoo.com

Phone (USA): 360-456-5918

Nói Chơi Ăn Tết: Sự Tích Bánh Dầy Bánh Chung

Thời gian thăm thoát thoi đưa, ngày hết rồi tết lại đến. Nhớ cũng nhân dịp xuân về năm ngoái, kể chuyện ông táo bà táo, năm nay xin được công hiến sự tích bánh dầy bánh chung, gõ vô đây cho bà con đọc. Đọc đến đây bà con chớ có vội nói "xì ai mà không biết cái sự tích đó". Nhưng đây là new version mà tui mới tham khảo được rồi bỏ vô thêm nhiều chi tiết để bà con đọc trong mấy ngày tết. **Nếu có những chi tiết đọc tưởng như thiệt thì bà con mần ơn đừng có hỏi tui tra sách vở nào, ở đâu làm chi cho tui bí lù nhé.** Viết là bà con cô bác mua vui được vài trống canh thôi. Mào đầu vài hàng phi lộ cho phải phép lịch sự của người RG mình, tui xin vô chuyện nghen.

Lưu ý: Đây là bài viết mua vui, có những chi tiết không giống trong sách vở. NRG.

Hồi 1 - chap tờ 1 - Văn Lang - đất nước - con người

Vào thuở hồng hoang, trần gian còn mịt mù gió bụi; thần linh, thú vật và con người còn sống lẫn lộn với nhau, ở về mé nam dãy Ngũ Lĩnh thuộc Đông Thắng Thần Châu có một vương quốc rất trù phú xinh đẹp, gọi là nước Văn Lang. Đây là địa bàn của rất nhiều bộ tộc Việt mà trong đó bộ tộc Lạc Việt chiếm đa số.

Đất Văn Lang được cai trị bởi họ Hồng Bàng đã trải hơn ngàn năm. Các vị vua họ Hồng Bàng đều xưng là Hùng Vương, vợ vua thì phong làm Hùng Hậu, con cháu của các ngài thì cứ hễ con gái thì gọi là My Nương, còn con trai thầy đều là Quan Lang hết ráo, còn nữa con trai, nữa con gái thì gọi là Nương Lang. Trong chôn triều đình thì bá quan cũng được chia làm hai phe: quan văn gọi là Lạc Hầu, quan võ gọi là Lạc Tướng, quan nửa nam nửa nữ, nửa văn nửa võ, nửa nạc, nửa mỡ thì gọi là Lạc Hệ.

Nước Văn Lang dạo đó từ trên xuống dưới đều đồng lòng theo rờ-gim (regime) mẫu hệ cho tiện việc sổ sách, nói nôm na là chế độ trong nhà đờn bà làm xếp, phụ xướng phụ qui, còn ra khỏi nhà đờn bà cũng làm xếp luôn, cai trị hét ra lửa (tuy nhiên hôm nào hét nhiều quá hét hơi thì cũng hét ra khói chút đỉnh), vừa dễ nhớ, vừa khỏi mắc công thay đổi mần chi cho nhức đầu.

Triều đình của Hùng Vương do vậy cũng không ngoại lệ. Các vương gia xưa rày đều sống rất giản dị, một mực thờ bà, mà cũng chẳng có vương gia nào dám hó hé. Chôn hậu cung tức nhiên là rất vắng vẻ, chỉ có một mình Hùng Hậu với vài đứa conung nữ và thái giám, khỏi có chuyện tam cung lục

viện mần chi, đã vừa tốn cơm, mà ngày nào cũng điên đầu vì kiện cáo. Nào là cô kỹ nữ cầu kia ý郁 con oánh thiếp đó, rồi nào là cái yếm tơ tằm của thiếp vừa mới giặt phơi, xây qua xây lại đã bị mù nào ăn cắp mất tiêu rồi, ới đại vương ới!

Trên thì Hùng Vương chẳng dám lập tam cung lục viện, nên dưới thì tức nhiên cũng khỏi có quan lạc hầu, lạc tướng, lạc hệ nào dám có hơn một vợ. Nói nào ngay, thời đó ở nước Văn Lang thì con gái đi cưới chồng, con trai mà đã có vợ rồi thì như ván đã đóng hòm, thân trai mười hai bến nước trong nhờ đục chịu, còn đờn bà con gái nào dám rờ nữa mà hòng có thêm phòng hai phòng ba.

Thành ra ngay trong bộ tự điển đầy đủ nhứt của Viện Hàn Lâm nước Văn Lang cũng không hề có từ nào để chỉ vợ nhỏ, vợ bé hay hầu thiếp hết trơn, chỉ có một chữ "Vợ" thiệt bự đứng trên chữ "Trời" mà thôi. (hi hi.)

Vương quốc Văn Lang đất đai không rộng cũng không hẹp, có đủ núi cao, sông dài, hồ to, biển lớn, có ao con. Trên núi có cây, hễ dân đốn hết cây đi bán chui thì còn đất và đá. Dưới sông có cá, hễ dân câu hết cá thì còn lại rong nước chảy lờ đờ, bên bồi bên lở. Hôm nào nước biển buồn tình dâng cao chảy ngược vô sông thì nước sông lờ lợ, ta lại rử nhau "ta về ta tắm ao ta, dù trong dù đục vẫn là cái ao..." (hi hi.)

Dân số tuy không ít, nhưng kết quả của rờ-gim mẫu hệ khiến dân số tăng rất chậm, cả ngàn năm dư mà nước Văn Lang vẫn chưa có dấu hiệu nhọn mần như là nước láng giềng phương bắc hay là nước cà ri nị.

Dân tình nói chung là hiền lành, chỉ có chút đỉnh tậ ưa võ ngực xưng tên (nếu đối diện với kẻ nhát gan, dưới cợ) hoặc là võ ngực dẫu tên (nếu gặp kẻ anh hùng hảo hớn bậm trọng) lại hay đua đòi danh tiếng trong chôn giang hồ mãi võ. Nói hiền lành vậy chớ nhưng lúc cần làm dữ thì cũng dữ chẳng thua ai. Đai hội Diên Hồng chứng minh điều đó. Nhớ năm xưa nước nhà bị xâm lấn dân mình già nhỏ bé lớn đàn ông đàn bà bán nam bán nữ gì cũng đồng lòng ca: "Trước nhục nước nên hòa hay nên chiến?" "Quyết chiến". "Thế nước yếu lấy gì cho chiến tranh?" "Hy sanh"... Rồi ngàn đời thế hệ sau hễ có oánh lộn với kẻ xâm lăng thì ai cũng hát bài này hết đó.

(Xem tiếp trang 4)

(Tiếp theo trang 3)

Đất đai thì trù phú, mưa thuận gió hòa, người Văn Lang lại biết mần ruộng trồng lúa nước nên dân chúng quanh năm ăn cơm trắng cá tươi hấp chấm nước mắm nhỉ .

Điều này khiến các đại vương láng giềng phương bắc tay cầm cái bánh bao không nhưn chấm xì dầu ba con mèo, chán phèo ăn không vô, cứ lo ngó chén cơm trắng có cá của dân Văn Lang mà nước miếng chảy ròng ròng quẹt không kịp. Tức nhiên các đại vương tài gì mà nhịn thêm nổi, nên cứ lâu lâu lại kéo cả bày xuống giết. Cũng nhờ biết làm dữ làm hung kịp lúc, khi cần thiết, nên mặc dầu dân không đông, lại ở tản mác khắp nơi, mà mỗi lần có láng giềng phương bắc xuống thăm hay qua giết đồ, thì lúc nào đất Văn Lang cũng có hàng vạn gái trai biết mặc áo giáp dày, tóc bới cục lên cao cho gọn, đội safety hats, đeo nỏ cứng, cầm giáo nhọn, lên ngựa, cỡi voi, cỡi lừa, cỡi lợn, dàn hàng ngang nghênh tiếp. Mà oánh rất đẹp mắt, nên lần nào nam hạ, các bắc quốc đại vương rút cuộc cũng xách dép đứt, quần áo te tua thiệt là thê lương nhìn thấy mà muốn chảy nước mắt cá sấu, chạy về bắc tiếp tục sự nghiệp gặm bánh bao hông nhưn và tức nhiên cũng không ai nở lòng cảm các ngài tiếp tục tương tự cơm trắng Văn Lang.

Ngoài đa số dân chúng chịu khó mần ruộng, trên đồng cạn dưới đồng sâu, chông cày, con trai cấy, vợ dâu ngồi cưỡi, lại biết dệt vải, săn thú, đánh cá ra giữa sông hồ, biển xanh ngát một màu. Tuy nhiên ở đâu cũng vậy, dân tộc nào cũng vậy, cũng có một số kẻ hoang đàng chi địa quanh năm ư cà nhông, cà kê, con dê đi trước 35 đeo trước ngực, cờ bạc, rượu chè, phá xóm phá làng, hoặc tệ hơn nữa là trốn nghĩa vụ đắp đê sông Nhị rồi mò lên các đồi trà gheo gái. Thời đó các cô nương hái trà đã hông hết lời rửa cái đám trời uỳnh này là bọn "phải zó". Tuy nhiên, đất Văn Lang đang là thời huỳnh kim cực thịnh của thế giới đờn bà, con gái, cho nên các cô nương hái trà thời đó cũng đâu có vừa. Các cô hông nề thân nữ nhi quần jean ốm yếu đã tổ chức chiến dịch phục kích và xoi tái mấy tên "phải zó" đi lẻ tẻ như chơi. Bộ không phải ca dao dân gian đã từng truyền tụng thành tích lừng lẫy của các cô nương hái trà như vậy hay sao?

Hôm qua bọn em hái chè, bắt được "phải zó", em đề nó ra, nó lạy em cũng chẳng tha, dao lặt em khứa đứt ra cọng hành ...

Kết quả của các tên "phải zó" đi lẻ tẻ lên đồi trà vì vậy thường rất giống nhau. Oai hùng anh dũng lên đồi rồi ủ rũ khòm khòm xuống đồi. Mà cũng chẳng

có tên nào buồn về nhà, cứ đi thẳng tới kinh đô Phong châu, gõ cửa hậu cung năn nỉ xin một chum làm thái giám.

Hồi 2 -cháp từ 2 - tầm thê cho quan lang & tuyển phu cho tiểu thư - thiên duyên tiền định

Ngay đây xin có đôi dòng giới thiệu Hùng Vương thứ sáu của nước Văn Lang. Vương gia vốn là quan lang cả của Hùng Vương thứ năm, mà Hùng Vương thứ năm lại là quan lang cả của Hùng Vương thứ tư, mà ... thôi chỉ xin phớt qua một chút gia phả họ Hồng Bàng, chớ làm tính trừ 1 hoài vô cùng lộn xộn. Xin mạn phép trở lại Hùng Vương thứ sáu. Vương gia được gả vợ lúc còn vạch rún cho chuồn chuồn tắm để tập bơi, và khi trời oi nhiệt thì topless lẩn bottomless tắm sông Nhị. Hùng hậu vốn là một nương tử xinh đẹp của quan lạc hầu họ Hăng đời đời trân giữ xứ Thái phía tây.

Quan Lạc họ Hăng hết thầy con gái đều đặt tên là Hăng Rô, con trai thì đều là Hăng Rét, hết trội. Hăng Rô tiểu thư thuở nhỏ đã giỏi giang tiếng tăm vang dội khắp miền xứ Thái.

Mới lên ba, dù chưa được sư phò nào chỉ điểm điều chi mà Hăng Rô tiểu thư đã biết tự cầm que củi lượm sau bếp vẽ liền mấy chục con dzun trên miếng đất sét trong nháy mắt. Lên năm đã biết ra cầu ao soi mình, ẹo qua ẹo lại, rồi chải tóc cả buổi. Tuổi này mà tiểu thơ "tinh anh đã lộ rành rành, trí khôn phát tiết thông minh hơn người" nên đã biết lấy lọ nghe để vẽ chum mảy cho "làn thu thủy nét xuân sơn, hoa ghen ủ rữ, liễu hờn tái xanh"...(Hi hi.) Lên bảy đã biết quét nhà ra rác, nấu cơm khét, và còn biết oánh em. Lên tám đã biết lén cha mẹ ra đồng nhổ mạ, cấy lúa đem bán để lấy tiền coi hát Dù Kê đầu xóm. Tới năm lên mười thì giữa Hội Xuân nam tròn nữ ú, tiểu mỹ nương họ Hăng diện áo tơ trắng, quần xà-rông đen buộc lưng quần cẩn thận, bước ra giữa sân đình bắt chước các nàng hát dù kê coi, yểu điệu múa xòe, bước tới bước lui, té lên té xuống, khi thì chập chờn như bướm lượn khiến cái mấy tên ba vá xứ Thái ngó tới rớt lông nheo còn chưa hay mà. Tiểu thư còn khoe giọng oanh vàng hét giữa đêm xuân làm cho bao tâm hồn trai tráng đắm chìm trong ác mộng. Đến năm lên mười hai, Hăng Rô tiểu thư bèn vắn tóc cài trâm làm bằng gỗ trầm hương, đòi chồng, xin cha mẹ Quan Lạc họ Hăng cho kén rể.

Quan Lạc hầu xứ Thái nhìn ra khắp cõi Lãn Nam bấy giờ thì thấy là không có quan lang quý tộc nào đáng mặt cầm cục than vẽ chum mảy cho con gái

(Xem tiếp trang 5)

(Tiếp theo trang 4)

nhà mình, ngoại trừ quan lang cả của Hùng Vương thứ năm xứ Văn Lang. Năm đó quan lang mới vừa lên tám mà tiếng tăm đã đồn dậy khắp cõi Lĩnh Nam. Nghe đồn là mặc dầu mới tám tuổi, mà chỉ trừ lúc tắm sông ra, quan lang đã biết đeo khổ vải, thỉnh thoảng còn quần xà-rông không hề tuột, không còn cõi trường rong chơi làng trên xóm dưới nữa. Chưa hết, vào năm ngoái Hạng Lạc Hầu nhơn dịp tiến kinh dung công phẩm đã ở lại kinh thành chơi gần một trăng. Có một bữa Hùng Hậu thứ năm thiết yến đãi quan Lạc Hầu, giữa buổi tiệc Hùng Hậu có gọi quan lang ra chào hỏi và khoe là quan lang mới bảy tuổi mà đã hết đài đầm, bọn cung nữ khỏi phải mỗi sáng đi giặt chiếu giặt mền cho quan lang nữa. Còn nữa, một bữa Hùng Vương thứ năm mời Hạng Lạc Hầu dạo thuyền trên Tây Hồ, quan lang cao hứng mượn nô liên châu của quan Hộ Giá tướng quân bắn thử chơi. Vậy mà kết quả là trúng luôn một hơi mấy con chim đa đa ngu cành cao không đậu đi đậu cành thấp, khiến Hạng Lạc Hầu chiều hôm đó được thưởng thức món tiết canh và cháo đa đa - không có nhiễm virút cúm gia cầm - gia truyền độc đáo do chính tay Hùng Hậu thứ năm xuống bếp đạo diễn và biên soạn thiết là hết ý. Quả nhiên quan lang tuy tuổi mới thiếu niên mà đã có khí khái anh hùng, không hổ là con cháu dòng dõi vương tộc Hồng Bàng, từng mặc áo bulletproof, cầm nỏ cứng, ngồi lưng voi mà mở mang bờ cõi nước Văn Lang.

Sau buổi họp gia tộc họ Hạng, quan lang được trúng tuyển với đa số tuyệt đối chấp thuận của tất cả họ hàng ngoại, nội, Hạng phu nhơn và tức nhiên không thể thiếu tiếng "Dạ, ung" của Hạng Rô tiểu thư, Hạng Lạc Hầu liền sắm sửa lễ vật và cử nguyên một phái đoàn sứ giả cùng mai mối đến Phong châu cầu thân. Hùng Vương và Hùng Hậu thứ năm vốn sẵn có giao tình rất đậm đà với gia tộc họ Hạng xứ Thái và cũng hâm mộ tài sắc của Hạng nương nên hơn hờ vui mừng thu nhận lễ vật và nhận lời cầu thân, tức nhiên không thể thiếu điều kiện bắt dậu. Chuyện nhỏ! Sứ giả và bà mai đồng ý rụp rụp liền. Sau khi nhận lễ vật đính ước từ tay Hùng Hậu, phái đoàn cầu thân liền ba chum bốn căng đồng lẹ trở về xứ Thái loan báo tin mừng.

Cuối năm đó, sau khi mùa màng đã gặt hái xong, dân chúng Văn Lang được chứng kiến một đám cưới vương giả rất tưng bừng náo nhiệt. Hạng Rô tiểu thư mặc áo cưới bằng tơ thứ thiết mới order từ bên Nhựt Bản "dia", quần lãnh Mỹ a bông mặt đêm đặt dệt từ Châu đốc, lên kiệu bông, tiền hô thổi kèn ò e đánh trống thùng thùng khiến cho tiểu thư chân bước xuống xuống mà nước mắt rung rung, hậu ủng là nguyên phái đoàn nhà gái cùng với một trăm thớt

voi trận chở phân nửa gia sản của quan lạc hầu cho con gái làm của hồi môn. Đích thân Hạng Lạc Hầu cùng phu nhơn ngồi kiệu voi đưa tiểu thư đến tận kinh thành Phong châu. Tiệc cưới tức nhiên diễn ra vô cùng linh đình, dân chúng được bao ăn nhậu thả giàn suốt ba ngày ba đêm mệt ngủ, ngủ đã dậy nhậu tiếp, nhậu say lại ngủ.

Hồi 3 - chap 3 - bánh dày bánh chưng

Thời gian trôi rất mau như dòng nước sông Nhị tuôn ra biên Đông. Sau vài năm Hạng nương nương công chồng dạo chơi kinh thành thì tới phiên Hùng quan lang ẵm vợ du xuân trên núi Nùng, núi Tản. Đất nước thanh bình, bốn phương vô sự, trời thương cho mưa thuận gió hòa, nước Văn Lang mấy năm trúng mùa liên tiếp, trăm họ an cư lạc nghiệp, từ chốn kinh thành cho chí tới thái ấp xa xôi, đâu đâu cũng vang tiếng chày giã gạo, tiếng hò hát gái trai om xòm cùng tiếng chó tru gà gáy xôn xao bất tận.

Hùng Vương và Hùng Hậu thứ sáu tới tuổi trung niên chiều chiều dắt các quan lang cháu nội và mỹ nương cháu nội đi dạo Tây hồ cảm thấy vô cùng đắc ý. Vừa ngắm mặt trời xuống non đồi, Vương gia vừa vuốt râu cười hô hô để lộ hai hàm răng trông tron, gió vào lồng lộng không che. Nhưng những ngày hạnh phúc của Vương gia không được dài lâu, Hùng Hậu đang tuổi trung niên mạnh khoẻ, bữa nọ đang vung tay, thượng cẳng chỉ bảo cho Hùng vương điều hay lẽ phải, khi không té bịch xuống đất lia đời. Sau khi chôn cất vợ xong, Hùng Vương trở nên buồn bã, chán nản, bỏ cả việc triều chánh. Vương gia như cái bong bóng xì hơi, như đờn đứt dây, như chè thiếu nước cốt dừa, như xoài tượng thiếu nước mắm đường. Cả ngày ngơ ngẩn, nhớ ai ai nhớ, bây giờ nhớ ai, đi ra đi vô chôn hậu cung rồi buồn trông chênh chéch sao mai, sao ơi sao hỡi nhớ ai sao mờ. Nói thiệt ra là lúc đó mùa thu mây mù nên che sao, sao mờ chớ sao hồng có nhớ ai ráo. Chỗ nào Vương gia cũng thấy bóng dáng người vợ hiền tấm mẫn từ thời niên thiếu thương mình thường hay cho mình roi vọt. Sau nhiều đêm mất ngủ, Hùng vương bèn tính chuyện nhường ngôi cho một trong các quan lang để về ẩn dật, ngày đêm vui chôn điền viên với các nàng cung nữ do Hùng hậu để "lợi".

Các quan lang thì ai cũng tài ba tuấn tú, nên Hùng vương không biết nhường ngôi cho ai nên phán rằng: "Nếu ai trong các quan lang dâng được món ngon vật lạ cho ngài thì sẽ được lên ngôi - đầu đội mào vàng 24K, chân đạp dép da cá sấu thứ thiết". Quan lang Cả vốn trời sanh mưu kế hơi thiếu, nên

(Xem tiếp trang 6)

(Tiếp theo trang 5)

ngửi không ra món gì, vào ra than thở, mặt mày ủ dột chằm chằm, bỏ bê cả việc phòng the. Quan lang cả phu nhon thấy vậy cũng rất ưu tư vì đã bao con trắng tàn rồi khuyết chàng chẳng ngó ngang gì tới nàng, thiệt là phát quạo. May sao, vốn thông minh từ nhỏ lại từng lên lấy lúa gạo ra bán chợ trời mà cha mẹ cũng chẳng hề hay, nàng nghĩ ra diệu kế. Bèn sai cung nữ và thái giám (một trong mấy cái tên “phải zó” đã được các nàng thôn nữ hái chè năm xưa cải giống) lấy gạo đem ngâm nước 9 tháng 10 ngày. Khi đến kỳ khai hoa nở nhụy - à không - đến kỳ vớt lên cho ráo rồi đem giã cho mịn, rồi đem lên hấp, thò hai cái tay vô vò thanh cục tròn tròn đẹp đẹp gọi là bánh dày. Còn một mớ nếp, đậu xanh đem ngâm nước kia cũng được vớt lên gói trong lá chuối (mới giựt được từ Trần Minh - ai muốn biết tại sao Trần Minh có khó chuối nhiều dữ vậy thì sau này nhớ đón xem Trần Minh khó chuối sẽ rõ) thành hình vuông rồi đem bỏ vô nước nấu thiệt lâu đến nỗi phải đốn cây trên núi Tản chụm lửa mới chín.

Rồi cả buổi chiều hôm trước khi đem bánh dâng cha, quan lang cả phu nhon tự là Hăng Nhài xắn tay áo viết nguyên một bài essay trên thẻ tre, rồi bắt chồng tập dợt đọc tới đọc lui cho thiệt nhuyễn. Hôm sau, trời vừa hừng đông Hùng quan lang và vợ tay bung bánh, tay cầm bó thẻ vô triều dâng daddy. Quan lang nhìn bó mà thấy xót ruột, mới có nửa năm mà bó Hùng Vương như đã già đi cả chục tuổi, còn đang đứng sớ rớ với các quan lang tiểu đệ, chưa biết phải mở màn giành dâng trước cho cha ra sao, đã bị phu nhon vì quá sốt ruột nên xô đại ra té quì trước “long ghế” đau điếng thiếu điều hồn muốn lia khỏi xác. Sau khi được gọi ba hồn chín vía về ăn cơm ăn cá, quan lang cả mới hoàn hồn mở thẻ ra đọc:

"Con đại là quan lang cả có mấy lời gan phổi, tha thiết muốn được thừa cùng bố Hùng Vương.

Trộm nghĩ, bậc vương giả xưa nay đều lấy sông núi, con dân làm trọng. Tô tiên họ Hồng Bàng nhà ta bao đời nay cũng đều lấy đó làm lẽ phải để răn mình. Nay mẹ Hùng Hậu tuổi trời đã dứt, đành rời bỏ bố con ta theo tổ tiên về nơi tiên giới. Con đại mất mẹ đã xót xa như đứt từng đoạn ruột, nhưng nhìn thấy bố Hùng Vương âu sầu, bỏ ăn biếng ngủ, xao lãng việc triều chánh, khiến từ trên triều đình xuống chỉ tới dân gian hết thấy đều lo lắng cho bố, con đại lại càng xót xa đau đớn bội phần. Bố Hùng Vương đã coi nhẹ mình vàng khiến thần dân Văn Lang nhà nhà phải âu lo kinh hãi, ấy là bố đã vì mỗi sâu riêng mà quên mất điều nặng nhẹ.

Nay phụ vương tính chuyện về hưu non, con rất vui

mình là phụ vương sẽ rời xa kinh đô để tránh thấy cảnh nhớ người, sau là dạo xem phong cảnh miền xa, cùng với các nàng cung nữ. Con đại không có gì hơn là xin kính dâng lên cha già hai cái bánh này, bánh dày hình tròn tượng trưng cho trời ở trên cao - hay là tượng trưng cho mẹ, bánh chưng hình vuông tượng trưng cho đất - hay là tượng trưng cho cha. Cả hai bánh đều làm bằng gạo nếp của nhân gian xứ Việt để nói lên sự gần gũi và đoàn kết của triều đình với dân già không hề có cảnh âm dương cách biệt."

Vua Hùng thứ sáu nghe xong lấy làm cảm động, xục liền mấy chục cái thấy đã no hơi cần vào hậu cung “take a nap” (ngủ trưa) nên đồng dục tuyên bố ngôi vua nhường cho quan lang cả. Thế là quan lang cả trở thành Hùng vương thứ bảy còn phu nhon thành Hùng hậu thứ bảy.

Hùng nữ Tô châu

Đời anh một điệu nhạc sầu

đời anh một điệu nhạc sầu
cho nên em sẽ "qua cầu gió bay"
được tin em sắp mang hài
khoác lên áo gấm trang đài sang sông

tình anh tựa biển mênh mông
tình em tựa áng mây hồng giạt trôi
cuộc đời có lắm chia phôi
thì thôi anh nhé, lẻ đôi cũng đành!

nếu mai gặp phải duyên lành
xin anh hãy cất nhà tranh rước nàng
tặng thêm một quả tim vàng
kim cương lấp lánh để nàng đeo chơi

cuộc đời từ đó thành thơ
đẹp đôi chồng vợ, ra đời nhóc con
3 năm 2 đứa lon ton
cả nhà 4 mạng ăn ngon, ngủ nhiều

đời anh một điệu nhạc yêu ...

KV

Cám
Ơn

Anh Hứa Chí Đức đã ủng hộ NRG \$20 tem gửi thư. Chúc anh chị một năm mới vui tươi, và như ý.

The 49 true ghost stories.

Duong Son and Anh Trang .

Dear readers: The ghost stories in this series of collections are true. To minimise impact on businesses and place of interest, names of location, sites or stores have been abbreviated.

Witnesses tell the stories. The author has no liability for any effects due to the series.

Story 4: Unexpected Visitor

Joe worked for J.A Monkhouse, a funeral director. One day, Joe and his workmates had shifted a coffin to the allocated spot in the Monkhouse for a funeral service which began at 9:00 AM. Relatives of the passed-away were due to arrive around 8 AM.

‘It’s about 7:30 am, it's too early! Let’s get a cup of coffee,’ Joe said.

‘Yeah! Karl and I need a smoke. We're going outside,’ Dieter said and signaled Karl.

‘Alright then, Jack and I will stay here,’ Joe replied.

‘ Joe, you go and get a cuppa and then come straight back here for security purposes. I need to go to the gents, I’ll be with you later in a few minutes time,’ Jack added.

Joe put his coffee on the table on the right side of the front door where visitors paid their tributes to Mr G.W.J.

Joe crossed his arms over his chest and enjoyed the smell of brewed coffee. He thought of his future. He then saw a man with hurried steps approaching him. The man gestured and spoke to Joe:

“Please let me see the dead man for one last time. I must!”

‘Alright! Go ahead, but please do not touch the coffin,’ Joe responded and did not bother to watch him go in.

‘Thank you, thank you,’ the man quickly walked to the coffin.

‘Joe, would you like a light breakfast?’ Jack called from the tea room.

‘No, thanks. I got my coffee,’ Joe answered back.

Both men were standing at the main entrance guarding and waiting for Mr G.W.J relatives. Suddenly, Joe felt a cold light wind passing his face. He turned around and looked in the Monkhouse, there was no one there except the coffin. ‘Strange! A visitor came earlier, but I haven't seen him walk out,’ Joe confused..

49 chuyện ma có thật

Đường Sơn và Ánh Trang phụ trách

Độc giả thân mến: Các truyện ma trong bộ sưu tập này có thật. Để giảm thiểu điều bất lợi cho vấn đề buôn bán hay các tụ điểm du khách yêu chuộng. Tên nơi chốn, địa điểm, các cửa tiệm đều được viết tắt.

Những người thấy đã kể lại. Người viết không chịu trách nhiệm nào về sự ảnh hưởng vì loạt bài viết này.

Chuyện thứ Tư: Người khách đến sớm

Joe làm việc cho một công ty an táng , J.A. Monkhouse. Ngày nọ, Joe cùng với đồng nghiệp di chuyển chiếc rương hòm vào chỗ đã định sẵn trong nhà quản để làm lễ an táng bắt đầu vào khoảng 9:00 AM. Thân nhân của người quá vãng sẽ có mặt vào khoảng 8 giờ. ‘Mới có 7:30 sáng, còn sớm, hãy làm một tách cà phê,’ Joe nói.

‘Kark và tớ cần hút thuốc, bọn tớ ra ngoài,’ Dieter nói và ra dấu cho Karl.

‘Được rồi, để Jack và tôi ở đây,’ Joe trả lời.

‘Joe, cậu lấy tách cà phê xong trở lại đây giữ an ninh. Tớ cần vào nhà vệ sinh, sẽ trở lại với cậu trong vài phút nữa,’ Jack nói thêm.

Joe đặt tách cà phê trên bàn ký lưu niệm nằm ở góc phải của cửa chánh nơi mà khách đi vào để phúng điệu lần cuối cho ông G.W.J.

Joe khoanh trước ngực mình và đang thưởng thức mùi cà phê pha. Cậu ta đang nghĩ đến tương lai mình. Kế đó, cậu ta thấy một người đàn ông đang bước vội với những bước chân tiến về mình. Ông ta ra dấu và nói với Joe:

“Vui lòng cho tôi gặp người mất lần cuối. Tôi phải gặp.”

‘Được! cứ tự nhiên, nhưng đừng đụng vào chiếc rương hòm,’ Joe trả lời mà cũng chẳng cần nhìn theo ông ta đi vào trong.

‘Cảm ơn, cảm ơn,’ Người đàn ông vội vàng đi đến chiếc hòm.

‘Joe, cậu muốn ăn điểm tâm nhẹ không?’ Jack hỏi từ trong phòng pha trà.

‘Không,cảm ơn. Tôi đã dùng cà phê,’ Joe trả lời lại.

Hai người đang đứng trước cửa chánh canh gác và chờ thân nhân của ông G.W.J đến.

Thình lình, Joe cảm thấy cơn gió nhẹ lạnh thổi qua mặt mình. Cậu ta quay lại và nhìn vào trong nhà quản, không có ai trong đó cả ngoại trừ chiếc rương hòm.

‘Lạ quá, một người khách đến sớm, nhưng tôi chẳng thấy ông ta đi ra,’ Joe lúng túng.

‘Cậu có chắc không?’ Jack hỏi lại.

‘Ông ta xin phép tôi vào nhìn người chết lần cuối một

(Xem tiếp trang 13)

Men rượu Đường Xuông, ngày giáp Tết

* Gửi người em Chắc Kha

*Rượu Đường Xuông nghe mùi ta đã kết
Năm ba tháng nhậu cá lóc nướng trui
Chấm mắm me, rau, chuối sống ngọt bùi
Chơi tới bến rồi nằm la nằm lét
Trời quê hương những ngày gần giáp Tết
Vô nhà bạn tìm một chút thanh thoi
Trường mùa nghỉ, tạm phá phách ăn chơi
Thương biết mấy chốn hương đồng cỏ nội
Tô canh chua, chén cơm còn nóng hổi
Nhớ thương hoài con tôm đất em rang
Đĩa mắm gừng chấm con cá trê vàng
Ôi rau cỏ, thương cho tình cố thổ
Ta mê em vì cá rô kho tộ
Canh rau đắng má đã dạy cho em
Nhớ con mắt ai liếc nhẹ bên rèm
Lòng dịu ngọt như dừa tươi, dừa lửa
Nắng trong vườn soi hàng cây vú sữa
Cau tâm vung lá ngọn trái vàng hoe
Lòng nhủ thầm, biết ai đó có nghe
Nếp than ngọt, ta say con tình ái
Nhưng em ơi lòng vẫn còn ái ngại
Thư sinh quèn trời gà chạy khơi khơi
Báo mẹ cha, thiệt là chán mở đời
Còn bày đặt, yêu với thương vớ vẩn
Thương nhau rồi sau tình ta lặn đạn
Quê hương mình trong nghịch cảnh đau thương
Xếp bút nghiên, anh chúng bạn lên đường
Cõi sa trường với lẫn tên mũi đạn
Ngày thống nhất đôi ta cùng hoạn nạn
Nỗi đau thương ném trái đắng cuộc đời
Đám dân nguy, đối rách với tả toi
Sáng con mắt dưới thiên đường chủ nghĩa
Nhìn quê hương cay đắng và mai mỉa
Tủi phận mình nhục nhã quá đi em
Đời nô lệ, kiếp sống cực đê hèn
Ôi nước Việt, mấy ngàn năm văn hiến
Rượu Đường Xuông uống vô say xiểng niểng
Bạn bây giờ bèo giạt mấy chân cầu
Vô lý nữa cho giục phá thành sào
Nếp than ngọt đậm ân tình ngày cũ
Tội bạn ta, đám con khờ lữ khú
Chạy gạo không cũng ná thờ hột hơi
Thân tù nguy rách rưới đến tả toi
May còn có vợ hiền lòng chung thủy
Đời mạt vận ta sống cùng với quý
Cuộc đời thay, sâu bọ lại làm người
Uống đi bạn, say ngất ngưỡng nụ cười
Ngày giáp Tết, rượu Đường Xuông uống cạn*

VĨNH HÒA HIỆP

Thực Phẩm Đốt Cháy Chất Béo Tốt Nhất

1. Chanh

Hầu hết các loại quả thuộc họ cam quýt đều có khả năng đốt cháy chất béo dư thừa, trong đó chanh là loại quả có tác dụng mạnh hơn cả.

2. Cải xanh

Bông cải xanh chứa nhiều vitamin C như chanh vì thế góp phần đốt cháy chất béo hiệu quả. Đồng thời chứa rất nhiều vitamin và chất khoáng tốt cho cơ thể.

3. Cà rốt

Cà rốt đã được chứng minh là giúp tăng cường khả năng đốt cháy chất béo của cơ thể. Nên ăn cà rốt sống vì quá trình nấu nướng làm mất rất nhiều vitamin và chất khoáng.

4. Táo

Trong táo có nhiều vitamin C như chanh vì thế cũng có tác dụng tăng cường khả năng đốt cháy chất béo.

5. Cá hồi

Axit béo Omega-3 trong cá hồi được chứng minh là giúp cơ thể đốt cháy nhiều chất béo hơn đồng thời bảo vệ cơ thể khỏi các bệnh tim mạch.

6. Ớt

Loại gia vị đặc biệt này tăng cường sự trao đổi chất và khả năng đốt cháy chất béo trong cơ thể. Nên ăn ớt đã bỏ hết hạt vì đây là phần gây nóng và cay nhất.

7. Mù tạt

Mù tạt cũng tăng cường hữu hiệu khả năng đốt cháy chất béo dư thừa của cơ thể.

8. Tỏi

Không những giúp đốt cháy chất béo, tỏi còn rất tốt cho hệ miễn dịch. Tỏi chứa nhiều vitamin và chất khoáng tốt cho sức khỏe.

9. Củ gừng

Là 1 trong những gia vị quan trọng và rất hữu hiệu trong việc đốt cháy chất béo dư thừa.

Anh Trần Ken chuyên

Lá thư bằng quơ
Từ Melbourne
Australia.

Làm dâu...Biên Hòa...

7 Janvier 2007

Chỉ còn hai ngày nữa là đến ngày gọi là sinh nhật của tôi. Tôi không biết có đúng thật sự là năm đó, tháng đó, ngày đó không, nhưng trên khai sanh là vậy thì thôi có lẽ là số mệnh đã đưa ngày đó vào đời tôi. Mẹ tôi đã đưa vào khai sanh, con sinh ngày 9 tháng 1 năm...con vịt xiêm. (Chúng ta có mười hai con giáp, mẹ nhìn tôi lắc đầu bảo rằng: chịu thôi con ạ... - mẹ nghĩ con sanh năm con “vịt xiêm”. Có lẽ vì tôi không giống ai cả.) Tại sao không 1, 2, 3... mà là ngày 9, chắc mẹ tôi cũng tin vào “dị đoán tướng số”, nên cho tôi số 9, hy vọng con gái út của mình sẽ được may mắn trong cuộc đời.

Làm dâu Biên Hòa? Vui thật, vì tôi dân “Nha trang là miền quê hương cát trắng, ai qua không quên để lại, một vài luyến tiếc xa xôi...” bài hát về quê tôi, mỗi lần tiếng nhạc vang lên, lòng tôi thật rung động, vì đó là nơi mà tôi đã được sanh trưởng, nơi mà đã bao bọc tôi những năm kỷ niệm đầy lưu luyến...từ thuở ấu thơ cho đến ngày trưởng thành xa quê, lập nghiệp.

Nha Trang cũng không thiếu gì “đập diu tài tử giai nhân”, tôi có nhiều anh trai, thì nội chừng đó cũng mặc sức mà lựa chọn. Nào là trường ta, nào là trường tây, và ngay cả đến khi các anh vào đại học thì ôi thôi có “em gái” xinh đẹp cũng khổ lắm.

Vậy thì không hiểu tại sao tôi lại ...làm dâu Biên Hòa.

Nhưng rồi chắc mình cũng tin vào hai chữ “định mệnh”. Tôi làm “hô tét tè le” nếu nói sang cả thì tục gọi là “tiếp viên hàng không”, còn trần tục thì làm nghề : Bồi tàu bay, voilà.

Trên tuyến đường Bangkok – Sài Gòn tôi để ý đến một chàng ngồi im lặng, nét mặt đăm chiêu, có vẻ lo lắng, sốt ruột thì đúng hơn! Chàng cũng thư sinh bạch diện, nếu theo cách nhìn của chúng tôi “hô tét tè le”... thì chàng thiếu tiêu chuẩn, vì chả có gì thu hút phái nữ chúng tôi cả. Tôi hỏi chàng: anh có cần gì không - mình lịch sự mà. Thật sự tôi ngửa miệng vì đã xong công việc, chờ tàu bay hạ cánh, không chuyện gì làm; hỏi cho có, vì chàng có buồn vui gì đi chẳng “it is none of my business”.

Chàng ngược nhìn tôi, có vẻ cảm động: “Tôi đi du học về thăm nhà, vừa hồi hộp, vừa lo lắng.” Tôi nói với chàng, anh ra phía sau mình nói chuyện, có gì anh ngại không. Chàng có vẻ mừng rỡ, à thì ra bây giờ mới khai: lúc đó anh thấy em dễ thương quá, anh thật ngỡ ngàng, trên chuyến bay có mấy cô nhưng anh chỉ chăm em, vì em lúc nào cũng vui vẻ bật thiếp. Anh không ngờ em mở lời trước cho anh, vì anh thật sự không dám.

Thế rồi năm ba câu, tôi biết được chàng đi du học ở Úc Đại Lợi, học về ngành hàng không, được phép về thăm nhà. Tôi chỉ ờ ờ cho có chuyện vì cũng chẳng để ý làm gì, chàng cũng chỉ là “one of THE passenger on my flight”, chỉ thế thôi. Rồi tôi cũng cho chàng địa chỉ, tôi đi làm đôi lúc khuya mới về đến nhà, tùy theo chuyến bay. Có lẽ cũng sẽ khó gặp nhau. Nhưng rồi chữ duyên vẫn tụ đó, chàng đã tìm được tôi, và cũng như những cặp trai gái khác, chúng tôi đi chơi và lúc đó vì thấy chàng “cù lằn” nên tôi cũng tò mò nghịch phá, chỉ vậy thôi. Rồi cũng phải đến ngày chia tay, chàng trở về lối cũ, tôi trở về với kiếp “tè le”. Trước khi “ô rờ voa, see you again”, chàng đề nghị tôi về gặp gia đình, tôi ngạc nhiên hỏi chàng “pourquoi?”. Chàng nói “I want you to be my wife”. Tôi mở mắt to nhìn chàng sững sờ; chàng một phương, tôi một ngã, “đường đi không khó vì non sông cách núi, nhưng khó vì lòng người ngại núi e sông”. Câu này tôi đã học lỏm bôm vì mê tiếng Việt Nam của chúng ta, (tôi theo chương trình Pháp từ nhỏ), nhưng cũng không phải “anh ở đầu sông, em cuối sông”. Thật sự nếu chỉ có giòng sông ngăn cách, thì tôi vẫn bơi hay lấy ghe nhà, ghe thúng hay “Ho Bo” (tàu đi chơi), cùng lắm sang hơn nữa, tôi sẽ trượt nước (water ski) mà đến thăm chàng, và cùng lắm tôi sẽ chờ nước cạn mà “lội sông em đến thăm anh một chiều mưa.” Nhưng đây anh Úc Châu, em Việt Nam; tay em có dài lắm, cũng không làm sao níu được tay anh...mình gọi là “nghìn trùng xa cách, người đã đi rồi, còn gì đâu nữa mà khóc với cười .”

Ngày tôi đi học, tôi vẫn nghe nói đến : “tiếng sét ái tình”, “coup de foudre”, nó đập trên đầu mình là ... te tua, nhưng không ngờ chàng của tôi lại làm Từ Hải: tình yêu làm chàng chết đứng như trời trồng.

Nhưng rồi tò mò, tôi okay để chàng đưa về thăm “má anh”. Chàng mượn đầu chiếc xe “mô-bi-lét” cà rịch, cà tàng. Ôi! Nhìn chiếc xe mà lòng tái tê. Tôi đề nghị hay là mình lấy chiếc xé hộp của em, chàng nhìn bảo, không được - “quê anh nghèo lắm em ơi, mùa đông thiếu áo, mùa hè thiếu ăn ...” - em mà đi

(Xem tiếp trang 10)

(Tiếp theo trang 9)

chiếc xe hơi về, cả xóm sẽ khi dễ anh, vì tưởng anh thương em vì tiền. Thôi cũng okay, cùng lắm mình chịu nắng nôi một tý để “hồng hồng đôi má mỗi khi nhìn anh”. Chúng tôi đi từ đường Phan Thanh Giản ra cầu PTG, rồi đến xa lộ Đại Hàn, đi suốt Quốc Lộ I, qua Tam Hiệp, qua Dĩ An... Trên đường Quốc Lộ I, lúc đó mì “Cây Nhãn” đã dọn đến đó, chúng tôi ghé ăn một tô thật ngon lành. Mùi vị mì, dầu đã bao nhiêu năm qua, vẫn còn đọng lại trên lưỡi tôi.

Tôi kể chàng nghe chuyện mì “Cây Nhãn”, ngày xưa lúc tôi từ Nha Trang vào Sài Gòn học, chị tôi học Dược, tôi vẫn còn học lớp 12 tại trường Văn Học của Thầy Bích Lan, nhà văn Nguyễn Sa, chiều chiều hai chị em chúng tôi chờ nhau về nhà ở Gia Định và ghé ăn tô “mì Cây Nhãn” nằm trên đường Hai Bà Trưng thì phải. Tôi đang tuổi dậy thì nghĩa là sức đang lớn, ăn không bao giờ biết no, chị tôi lúc nào cũng nhường cho tôi ăn cả, thật là dễ thương. Chàng nghe vậy cũng cảm động: được em cứ gọi thêm ăn cho no, anh có tiền nhiều lắm. Thật đúng là củi, chàng quên tôi là “hồ tét tè le” hay sao.

Trên đoạn đường, lúc đó người Bắc di cư vào Nam cũng nhiều, thì có những quán bán “nai đồng quê” “Nai đồng quê”?, chàng hỏi món gì lạ vậy em? Tôi cười cười bảo là món “mộc tồn” chàng vẫn chưa hiểu; con kiki đó anh, lại không hiểu nữa. Tôi bèn nói: Thịt chó đó anh ạ. Thật đúng vậy, họ cứ treo chó lung lẳng, tôi thấy cũng sợ lắm, chưa bao giờ dám thưởng thức mùi vị “nai đồng quê”.

Khi đến Biên Hoà, ôi cái tỉnh nhỏ bé làm sao, tuy chỉ cách Sài Gòn có 30km. Đường xá thì cũng “cà va”, không đèn nổi nào tề. Tuy nhiên cứ chạy chừng chục cây số, tôi bảo chàng làm ơn ngừng cho tôi uống nước dừa; không phải để “uống môi em ngọt” đâu - mà vì xe chạy đã thê thảm quá, yên lại quá nhỏ bé cho bàn tọa của tôi, trời lại quá nóng.

Trước khi vào ngõ nhà anh, chúng tôi phải qua chiếc cầu. Cầu này không biết làm từ lúc nào, nhưng rất là cũ kỹ. Chàng run như thừng lạt đứt đuôi, tôi hỏi chàng có gì mà phải sợ hãi quá vậy, chàng bèn thú thật mỗi lần lái xe qua chiếc cầu này là anh run. Thôi một liều ba bảy cũng liều tôi bèn take over: đưa chàng về quê...theo đúng bài hát: “em đưa anh đi về, về quê hương yêu dấu.” Chiếc cầu này là con đường rầy xe lửa xuyên Việt. Cầu rất ọp ẹp, đường xe lửa ở giữa, hai bên cũng chừa lối cho đủ chiếc xe gắn máy hay xe đạp đi; song song phía ngoài đường rầy, cũng có hai lối đi, để xe chạy được; khách bộ hành cần thì dùng tạm cũng okay. Tuy nhiên tay lái phải vững mới dám chạy xuyên

cầu, vì quá nhỏ bé. Tự nhiên tôi lại nhớ đến bài hát “yêu nhau cởi áo cho nhau, về nhà mẹ hỏi qua cầu gió bay”. Nhưng bây giờ vẫn minh, không ai đi làm chuyện “ruồi bu” nữa, old fashion rồi, phải không các bạn.

Muốn qua Chợ Đồn, Cù Lao thì không có lối thoát, phải nhắm mắt đưa chân. Thật đúng là “cầu tre lắt léo gập ghềnh khó đi” hay là “thương anh mấy núi cũng trèo, mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng leo”.

Đi đến một đoạn thì quẹo tay trái, vào Chợ Đồn, Cù Lao, chạy một tý thì gặp ngã vào Chùa Ông, thờ Quan Thánh và đền thờ Ông Thủ Khoa Huân. Ngôi chùa Ông xây cất cũng khá đẹp, ngay bờ sông. Bây giờ mỗi lần về quê chồng, sau khi vào cúng, tôi vẫn ra ngồi quán nước bên bờ sông và tán gẫu với dân địa phương. Bờ sông thật nên thơ, tuy rằng họ chỉ để vài chiếc ghé sơ sài. Tôi lúc nào cũng tin vào sự linh thiêng của Quan Thánh.

Chợ Biên Hoà thì cũng giống như các chợ khác ở quê hương. Tôi vẫn đi ăn hàng, nào là ngồi uống nước mía ngọt ngào, để nhớ nước mía Viễn Đông, nào là bún bò, phở, hủ tiếu...Tôi vẫn nhớ có quán mì cũng khá ngon, nhưng rồi cũng không sao bằng mì “Cây Nhãn” của những năm xa xưa, của “thuở học trò làm thơ vu vơ”.

Bước vào cổng nhà “trương lai” hay là my demi half, căn nhà cũ kỹ. Thật sự mà nói đây là lần đầu tiên tôi về “nhà quê”. Gia đình tôi ở ngay phố chính, mẹ tôi là dân buôn bán, tôi lúc nào cũng theo phụ mẹ tôi những lúc rảnh rỗi, tôi có bao giờ biết nhà quê hay vườn tược là gì đâu. Cái gì đối với tôi cũng mới lạ cả. Tôi cũng chưa bao giờ đi chân đất, ra ngoài vườn, như trong mấy truyện tiểu thuyết đứng e thẹn, tay vói cành lá nhìn anh với ánh mắt long lanh, tình tứ, mà tôi bị một bầy kiến đỏ attaquer làm tôi sợ quá, quên cả e thẹn, cởi áo ra vừa hét, vừa phui chúng đi... thì ra lúc đó mới thấm hiểu được bài hát “yêu nhau cởi áo cho nhau”.

Lần đầu tiên về làng trình diện, nhứt là sẽ gặp “bên chồng”, có lấy nhau được hay không, on verra quoi, tôi cũng chả có gì gọi là run sợ. Có lẽ cũng vì bản tánh tự nhiên ảnh hưởng của “thực dân”, vì mẹ tôi muốn tôi làm dân noblesse cho nên bà cụ đã gọi tôi vào trường “tây đui” từ thuở bé, và cũng có thể tôi làm nghề “hồ tét tè le”, hàng ngày gặp gỡ không biết bao nhiêu người nên tôi tự nhiên như ...người nhà.

Tôi ôm mẹ chồng tôi hôn nồng nàn, hôn tự nhiên.

(Xem tiếp trang 11)

(Tiếp theo trang 10)

Bà rất là ngạc nhiên vì có lẽ chưa ai ôm bà vào vòng tay âu yếm cả. Tôi bắt tay “bonjour, bonsoir” các anh, gật đầu chào chào các chị. Cái tự nhiên này đem đến cho đại gia đình một luồng gió mới, chắc cũng cỡ như “cải cách điền địa”.

Thế rồi sau những “thủ tục hành chánh”, chàng đưa tôi ra bờ sông. Tôi phải đi theo chàng, vừa sợ té, vì con đường mòn phủ đầy cây cối, vừa khó khăn làm sao đó. Tôi có bao giờ đi trên những con đường nhỏ nhỏ trơn trượt như vậy đâu. Tôi sợ té, cứ bám lấy tay chàng. Đến bờ sông chàng bảo: “em xem đây là sông Đồng Nai”.

Trên những chuyến bay về lại Sài Gòn, sau một ngày mệt nhọc, khi chúng tôi nhìn thấy được những dòng sông, thì mừng lắm vì phi cơ gần đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhất. Nhưng bây giờ không bao giờ lại nghĩ mình đứng đây, chân lại nhúng vào giòng sông. Tôi cười bảo chàng: anh có biết đây là giòng sông Định Mệnh không, giòng sông nào cũng vậy cả, nhưng sông này có lẽ sẽ trở thành quê hương của em .

Chàng vẫn không hiểu ý tôi muốn nói gì, nhìn tôi dò hỏi, tôi vẫn cười cười xã giao. Ôi chao ơi, sao mà có người làm bộ ngây thơ “nửa mùa”, chả lẽ cả cuộc đời không bao giờ đọc bài văn, bài thơ tình lãng mạn hay sao? Điều này chàng theo tôi, “Fe la cua” chắc mệt mỏi lắm đây, vì không những hai phương trời cách biệt, mà tánh tình lại cách xa.

Rồi không hiểu sao chàng lấy cái đờn Mandoline, lim dim đôi mắt hát những bài tình ca cho tôi thưởng thức. Có lẽ thấy tôi mê nhạc, chàng cũng muốn tỏ ra ta cũng là dân chơi chăng? Trời mưa thì chàng hát bài “anh đến thăm em một chiều mưa, mưa dầm dề đường phố tiêu điều”. Ra ngồi ngoài vườn chàng lại ừ ừ “anh đi rừng chưa thấy lá, anh về rừng lá thay chưa”. Tôi ngồi buồn buồn - vì chán quá, cảnh nhà quê quá yên tĩnh tôi không quen - tôi ngáp quá nên nước mắt chảy ra, chàng lại tưởng tôi đau khổ vì sắp xa nhau, chàng lại lấy khăn tay lau nước mắt rồi nói rằng “anh bảo em đừng buồn, anh bảo em đừng sầu”. Rồi lại đau khổ nhìn tôi “khi người yêu tôi khóc, trời cũng giăng sầu, em tại sao em đến cho anh yêu vội”.

Thấy chàng quá đắm đuối, tôi cũng phải trả lễ, vì bánh ít trao đi, bánh quy trao lại, tôi lại bắt chước cô ca sĩ nào đó, cầm tay chàng không phải để hỏi “đường nào lên thiên thai”, mà than rằng “anh ơi nếu mộng không thành thì sao”, có chắc gì chúng mình lấy nhau không anh. Bài ca sến nương thật,

nhưng khổ nỗi chàng cũng không phải là dân chơi, nên bài này chắc thích hợp, chàng lại rất cảm động.

Những năm sau này, ván đã đóng thuyền, tôi vẫn theo chồng về quê Biên Hoà, nhìn dòng sông chảy, nhìn lục bình trôi, tôi nói với chàng “dòng sông này vẫn là dòng sông Định Mệnh, nó đã kết liên tình vợ chồng của chúng ta”. Anh Biên Hòa, em Nha Trang, biển và sông cũng chỉ là dòng nước. Dòng sông nào cũng bắt nguồn từ dòng thác trên cao đổ xuống ồ ạt, chảy xuống êm đềm nhẹ nhàng và từ từ tuôn ra biển mặn ...

“Nhà Bè nước chảy chia đôi, ai về Gia Định Đồng Nai thì về.”

Tôi đã lựa chọn Đồng Nai : làm dâu Biên Hòa .

Võ thị Đồng Minh

10 điều tâm niệm của nhà Phật

1. Nghĩ đến thân thể thì đừng cầu không bệnh tật, vì không bệnh tật thì ham muốn dễ sinh.
2. Ở đời đừng cầu không khó khăn, vì không khó khăn dễ kiêu sa nổi dậy.
3. Cứu xét tâm linh đừng cầu không khúc mắc, vì không khúc mắc sở học khó vượt bậc.
4. Sự nghiệp đừng mong không bị chông gai, vì không chông gai thì chí nguyện không kiên cường.
5. Làm việc đừng mong dễ thành, vì dễ thành lòng thường kiêu ngạo.
6. Giao tiếp đừng mong lợi mình, vì lợi mình thì mất đạo nghĩa.
7. Với người đừng mong thuận chiều ý mình, vì thuận chiều ý mình thì tất sinh tự kiêu.
8. Thi ân đừng cầu đáp trả, vì cầu đáp trả là thi ân có mưu tính.
9. Thấy lợi đừng nhúng tay, nhúng tay thì hắc ám tâm trí.
10. Oan ức không cần bày tỏ, vì bày tỏ thì hèn nhát mà trả thù thì ân oán kéo dài.

Nhớ Xuân Xưa

Melbourne tiết đổi lạ thay
Geelong sương phủ bao ngày giữa Xuân
Rowville tuyết vẫn chưa tan (1)
Nắng như lạc bước Thu tàn, Đông đưa
Bạc trời lại nhớ Xuân xưa
Sương hòn Phụ Tử sáng vừa vội tan
Lạnh lòng nhớ nắng Chứa Chan
Tô Châu lam khói lan dần Kiên Lương
Chiều Xuân Núi Sập, Cây Dương
Kinh A, Lộ Tẽ xuôi đường Cần Thơ
An Minh sông quyến bốn bờ
Điều ru Cái Lớn, câu hò Đông Yên
Nhớ Xuân nước ngập An Biên
Tàu đảnh trở bến Hang Tiên Hà Tiên
Đề U Minh Thượng, Giòng Riêng
Gò Quao mần mẫn Vị Xuyên thăm lòng
Xuân nào mưa phủ Dương Đông
Con tàu An Thới chạnh lòng Ba Thê
Nam Du, Tắc Cậu lỗi thề
Bao nhiêu cái Tết chưa về Vĩnh Phong
Kinh B, Tân Hiệp, Thạnh Đông
Kiên Thành bùng tỉnh giấc trong ngõ ngang
Mậu Thân pháo đạn ngập tràn
Kẻ lui, người ân, Châu Thành xác phơi
Nàng Xuân Cái Bé chơi vui
Mình Lương em đã mất rồi buồn thay
Bờ Kinh Vĩnh Tế ai đây?
Rạch Giang Thành vội tấu bài phù vân
Nhớ Xuân Ất Mão hoang mang

Ai từ “đại lộ kinh hoàng” về đây!
Xuân buồn ngơ ngác mấy ngày
Cả trời nhuốm lạnh Đông đây Bắc phong
Kẻ theo dương hạm lưu vong
Bên Đình Cù Nguyễn đau lòng người thời!
Bên tàu Rạch Giá lẻ loi
Xuân như muốn nói đôi lời biệt ly
Moso, Ba Núi vui chi
Tây Yên phút cuối một khi già từ
Vĩnh Thanh Vân chút suy tư
Thập Phương, Tam Bảo đang tu tịnh đàng (2)
Sau ngày khoá sổ, sang trang
Xuân về lạ đất, bỏ làng rũi đồng
Yarra nàng nhớ Mekong (3)
Tết về lan, thọ, cúc, hồng thiếu mai
Trời Nam Úc, Hạ qua đây
Bao mùa lạc tiết, đã xoay nửa đời
Nhớ mùa Xuân cũ quê tôi
Có ngày Mỹ Phúc cho người Kiên Giang
Chiều Xuân cập bến Bình An

Đường Sơn

January 2007

- (1) Cuối tháng mười một 2006 đang tiết cuối Xuân của Victoria, nhiệt độ đột nhiên xuống lạnh nhiều ngày như giữa Đông, Rowville, Dandenong Mountain đầy tuyết phủ.
- (2) Thập Phương, Tam Bảo: Hai chùa lớn tại thị xã Rạch Giá, Kiên Giang.
- (3) Yarra: Dòng sông chánh chảy qua thành phố Melbourne.

PHÂN ƯU

Nhận được tin buồn:

Cô Nguyễn Thị Đắc (Cô Sáu Đắc)
từng dạy Nữ Công Gia Chánh tại trường Nguyễn Trung Trực, Kiên Giang

vừa từ trần ngày 28 tháng 1 năm 2007
tại Sài Gòn, Việt Nam

hưởng thọ 93 tuổi

Chúng tôi xin thành thật chia buồn cùng gia đình cô Nguyễn Thị Đắc. Nguyên cầu hương linh cô sớm tiêu diêu nơi miền cực lạc.

Đồng kính phân ưu

Nhóm Tổ Chức Hội Ngộ Thầy Trò Liên Trường Kiên Giang (Úc châu)

‘Are you sure?’ asked Jack.
‘He asked me whether he could quickly pay his last respects, but...’
‘I feel a bit unusual, Joe,’ Jack rhythmically.

Both men remained silent, then signaled each other to approach the open coffin and looked inside.
‘Jesus! My goodness,’ Joe pulled Jack out: ‘That’s him! The man who asked to visit the dead man earlier, but he’s now lying in the coffin.’
They had been with the company for many years, however, they felt cold and a bit shaken to witness a real spirit.
Karl and Dieter came back from their smoke break with coffee. Karl asked:
‘Did you see a man with the black suit come in here?’
‘What did you say?’ Joe surprised.
‘He gestured and asked: “Is this the funeral service held for Mr G.W.J. this morning?” I responded: “Yes”. I saw him walk in to the Monkhouse... I thought you guys would have seen him.’
‘Yes... we certainly saw him,’ Joe confirmed
‘You can also see him now as well if you wish. He’s the dead man lying in the coffin over there,’ Jack pointed a finger to the coffin.

(Tiếp theo trang 7)

chút, nhưng...’
‘Tớ cảm thấy không bình thường, Joe.’ Jack lầm bầm.

Hai người vẫn giữ im lặng, xong ra dấu cho nhau để đến chiếc rương hòm đang mở và nhìn vào.
‘Chúa ơi!’, Joe kéo Jack ra ngoài: ‘Chính là ông ta! Ông hỏi để thăm viếng người chết, nhưng bây giờ ông ta đang nằm trong hòm.’
Họ làm việc cho công ty nhiều năm nhưng vẫn cảm thấy lạnh và hơi run vì đã thấy tận mắt ma thật.
Karl và Dieter xong điếu thuốc trở lại với tách cà phê. Karl hỏi:
‘Các cậu có thấy người đàn ông mặc bộ đồ đen vào đây không?’
‘Anh nói cái gì?’ Joe ngạc nhiên
Ông ta ra dấu cho tôi và hỏi: ‘Có phải là đám tang của ông G.W.J. sáng hôm nay không?’
Tớ trả lời: ‘Vâng!’ Tớ thấy ông ta đi vào nhà quản.
Tớ nghĩ chắc các cậu thấy ông ta.
‘Vâng, chúng tôi rõ thấy ông ta,’ Joe xác nhận
‘Các anh muốn gặp ông ngay bây giờ cũng được. Ông ta chính là người quá cố đang nằm trong hòm kia kìa,’ Jack chỉ ngón tay về chiếc rương hòm.

*Ne marchez pas devant moi
Je ne puis vous suivre
Ne marchez pas derrière moi
Je ne peux vous guider
Marchez à côté de moi
Et seulement SOYEZ MON AMI.
(Albert Camus)*

Marche à mon côté
*Mon Seigneur, je ne peux pas marcher devant toi
Parce que je suis faible et incapable.
Je décide de marcher derrière toi
Parce que tu es capable de tout.
Marche à mon côté, je vous en prie!
Rappelle-moi quand j'oublie
De suivre tes instructions.
Guide-moi quand je suis une mauvaise direction.
Je sais que tu es toujours à mon côté
Et je n'ai pas peur d'être attaqué
Par quelqu'un ou par quelque chose.
En toi seulement j'ai la foi.
Je te prie de marcher avec moi.
André Huynh, 5 Février, 2007*

Be on my side

*Dear Lord, I can't run in front of you
Because I am so weak and needy.
I can only follow you
And walk on your footsteps,
And not turn to the right or to the left.
Be on my side, I pray,
And remind me to do
What you want me to.
Guide me when I go
My own way.
I am confident that you are always
By my side to show me your way.
I know that your way is better than my way.
With you on my side, whom shall I fear?
I put my trust in you,
And only in you.
Be on my side I pray.*

André Huynh, February 6, 2007

Với sự tham gia đóng góp bài vở của thầy cô, cựu học sinh và thân hữu liên trường Kiên Giang.

"Người Rạch Giá" là lá thư thân hữu, là gạch nối giữa thầy cô, bạn hữu và đồng hương người Rạch Giá - Kiên Giang. Chúng tôi rất mong nhận được những đóng góp bài vở, hình ảnh, tin tức, và những ý kiến xây dựng của quý vị. Quý vị nào muốn nhận thư xin vui lòng cho chúng tôi biết (kèm theo tem nếu phải gởi qua đường bưu điện). Để tránh chuyện đáng tiếc có thể xảy ra, chúng tôi không nhận tiền mặt hay chi phiếu. Mọi liên lạc, xin thư về : Người Rạch Giá, PO Box 109, Bankstown NSW 2200 Australia; hoặc gởi về địa chỉ điện thư (email): nguo_i_rg@yahoo.com.au

@ 2004 - 2007 Người Rạch Giá : http://www.geocities.com/nguo_i_rg/rachgia.html

HỘI NGỘ THẦY TRÒ LIÊN TRƯỜNG KIÊN GIANG SYDNEY, ÚC CHÂU

Thư Kêu Gọi

Kính thưa thầy cô, các anh chị và các cựu học sinh Kiên Giang,

Có một việc cấp bách chúng tôi xin được trình bày với thầy cô và các vị. **Đó là việc mượn phòng khách sạn và ghi tên tham dự ngày Hội Ngộ** tại Sydney, Úc châu (từ 28 đến 30 tháng 12 năm 2007). Chúng tôi cũng hiểu rằng thời gian từ đây đến cuối năm hãy còn dài để quý vị quyết định là có nên đi Úc hay không. Tuy nhiên có những lý do khiến chúng tôi rất cần quyết định sớm của quý vị.

Thời điểm tổ chức hội ngộ được lựa chọn vào lúc nghỉ hè (mùa hè) ở Úc. Chỉ có thời gian này là lúc thuận tiện nhất cho ban tổ chức. Lúc đó dân Úc được nghỉ phép thường niên. Thời tiết ấm áp, ngày dài hơn đêm. Thêm nữa, đêm giao thừa 31/12, Sydney năm nào cũng có lễ bắn pháo bông đón mừng năm mới rất đẹp. Rất nhiều du khách đổ về Sydney vào dịp này. Vì là mùa nghỉ lễ dài nhất trong năm nên các khách sạn, nhà trọ đều được giữ chỗ trước, giá phòng tăng cao. Nếu không kịp giữ chỗ trước thì chắc chắn là chúng ta không có đủ khách sạn để ở, hoặc là phải chia ra ở nhiều nơi khác nhau rất bất tiện cho việc đưa đón đi chơi. Do đó chúng tôi cần giữ phòng trước cho quan khách đến tham dự. Cùng ở chung một nơi vừa vui hơn mà chúng ta cũng dễ thương lượng với quản lý khách sạn hạ giá tiền phòng.

Trong hai tuần qua chúng tôi đã đi xem một số nơi trong phạm vi các vùng có đông người Việt ở, và gần nơi chúng ta tổ chức đêm hội ngộ để tiện việc đưa đón. Chúng tôi may mắn tìm được một nơi vừa ý mà cũng vừa túi tiền mọi người. Đó là khách sạn Sunnybrook ở Warwick Farms. Nhân đây chúng tôi xin cảm ơn thầy Nguyễn Văn Hà đã không quản

đường xa cùng đi với chúng tôi để góp ý trong việc lựa chọn khách sạn này.

Sunnybrook Hotel cách khu thương mại người Việt ở Cabramatta khoảng 1 cây số rưỡi - đi bộ mất khoảng 10 phút, còn nếu đi taxi, tốn khoảng 7-8 đô Úc. Phòng có hai loại:

- Giường đơn: Mỗi phòng có 2 giường đơn (single bed). Hai người có thể “se” (share) 1 phòng.
- Giường đôi: Mỗi phòng có 2 giường đôi (double bed). Phòng loại này vừa cho hai vợ chồng và hai đứa con hoặc cho 4 người.
- Tiền phòng đồng giá \$A 85 một đêm. Nếu ăn điểm tâm, mỗi đầu người \$A7.50 một ngày.

Chúng tôi nhận thấy tiền phòng ở Sunnybrook Hotel, so với các nơi khác thì rất rẻ. Nếu đặt phòng chậm trễ chắc là chúng ta sẽ không tìm được một khách sạn nào vừa ý và vừa túi tiền như thế này. Chúng tôi có vào xem phòng ngủ. Phòng gọn gàng và sạch sẽ. Có một hồ bơi nhỏ, không có spa. Tuy nhiên, quản lý khách sạn bắt buộc chúng ta phải cho họ biết số phòng chúng ta cần:

- Nếu không có một con số chính xác, họ không đồng ý giữ phòng cho chúng ta.
- Chúng ta phải có trách nhiệm với số phòng chúng ta đặt.
- Sau một thời gian thỏa thuận, nếu số phòng chúng ta mượn thực sự ít hơn số phòng chúng ta đặt, họ sẽ giảm số phòng họ giữ (reserve) cho KienGiang Reunion.
- Sau khi số phòng họ giữ cho KienGiang Reunion đã được mượn hết, số phòng cần thêm sẽ tính theo giá biểu của khách sạn lúc đó (tức là không có giá discount).

Vì quá gấp không thể trả lời ngay, chúng tôi yêu cầu họ cho thêm một thời gian để chúng tôi liên lạc với mọi người.

(Xem tiếp trang 15)

Điện Thoại Nhóm Tổ Chức Hội Ngộ:

Trần Văn Thông Mob: 0402 588 173

Phan Bá Khương Ph: (02) 97236062 Mob: 0422 362 761

Trần Hàng Nguồn Ph: (03) 93113259 Mob: 0418 549 892

Trần Thanh Liêm Ph: (02) 96451282 Mob: 0411 460 790

Mọi liên lạc, xin thư về :

Hội Ngộ Thầy Trò Liên Trường Kiên Giang,
PO Box 109, Bankstown NSW 2200 Australia.

Email: hoingokg07@yahoo.com.au
Web: <http://www.geocities.com/hoingokg07/>

(Tiếp theo trang 14)

- **Họ đồng ý hạn chót là đến cuối tháng 3 năm nay**, chúng ta phải cho họ biết chính xác và chính thức số phòng ngủ chúng ta đặt.

- Hiện tại, chúng ta đặt 50 phòng (30 phòng giường đôi và 20 phòng giường đơn) từ ngày 26 đến 30 tháng 12, dưới tên KienGiang Reunion 07.

- Sau khi đóng tiền với khách sạn để giữ phòng rồi, nếu vị nào rút lui (cancel) sau tháng 10 sẽ mất 100% tiền phòng; nếu cancel trong tháng 10 hoặc sớm hơn chỉ mất 30% tiền phòng.

Hơn 4 tháng trước đây, chúng tôi có (hỏi) thăm dò ý định của thầy cô và quý vị về việc ghi tên tham dự hội ngộ. Chúng tôi nhận được một số hồi âm. Tuy nhiên số trả lời không có bao nhiêu. **Một lần nữa, chúng tôi kêu gọi thầy cô và quý vị xin giúp chúng tôi bằng cách phổ biến thật rộng rãi tin này cho tất cả bạn bè, các thầy trò Kiên Giang gấp.** Nếu các vị cùng “se” chung một phòng, xin ghi rõ tên mọi người. Chúng tôi không có cách nào khác hơn là trông vào những hồi âm của tất cả quý vị để cố gắng xác định số phòng nói trên. **Xin cho phép chúng tôi tạm thời ghi danh sách các vị muốn mượn phòng để mọi người tiện việc theo dõi.** Danh sách chính thức sẽ được thông báo khi chúng tôi nhận được phiếu ghi tên tham dự Hội Ngộ 07 của các vị.

Xin cảm ơn tất cả thầy cô và quý vị.

Kính thư

Trần Thanh Liêm

t/m Nhóm Tổ Chức

Hội Ngộ Thầy Trò Liên Trường Kiên Giang.

PS.

- Tháng tới, chúng tôi sẽ phổ biến phiếu ghi tên cùng với chi tiết mượn phòng khách sạn.

- Xin thư về địa chỉ:

Hội Ngộ Thầy Trò Liên Trường Kiên Giang

PO Box 109 Bankstown NSW 2200 Australia.

Email: hoingokg07@yahoo.com.au

Web: <http://www.geocities.com/hoingokg07/>

- Muốn biết thêm chi tiết về khách sạn Sunnybrook, xin quý vị vào trang mạng: www.sunnybrook.com.au

Tin tức Hội Ngộ

- Đặc san Hội Ngộ 2007: Quý vị nào có ý muốn đăng quảng cáo cho thương nghiệp của mình vừa giúp đỡ quỹ hội ngộ, xin vui lòng liên lạc với Ban Tổ Chức để biết thêm về việc này.
- Chúng tôi đã book nhà hàng cho Đêm Hội Ngộ, 29 tháng 12 năm 2007 tại: **Hòa Bình Restaurant** (Monte Carlo), 58 Spencer St, Fairfield NSW 2165.
- Xin thầy cô và quý vị vui lòng liên lạc với chúng tôi cho biết về việc đặt phòng khách sạn gấp. Mặc dù chúng ta chưa cần phải book khách sạn ngay bây giờ, nhưng chúng ta cần phải biết khá chính xác số phòng cần có (theo yêu cầu của khách sạn, xem Thư Kêu Gọi). Sau đó chúng ta sẽ tiếp tục thương lượng thêm - chẳng hạn như hạn chót để booking với giá discount. Nếu có điều chi thắc mắc xin quý vị vui lòng liên lạc (càng sớm càng tốt) với BTC.

PHÂN ƯU

Nhận được tin buồn:

Bà Quà phụ **Trần Thị Mươi**
thân mẫu anh Quách Băng Phục và Quách Thuần

tạ thế lúc 5 giờ 15 sáng, ngày 4 tháng 2, năm 2007
tại Orange Coast Hospital, Westminster City, California

hưởng thọ 77 tuổi.

Chúng tôi xin thành thật chia buồn cùng gia đình anh Quách Băng Phục và Quách Thuần. Nguyên cầu hương linh bác sớm tiêu điều nơi miền cực lạc.

Đồng kính phân ưu

Nhóm Tổ Chức Hội Ngộ Thầy Trò Liên Trường Kiên Giang (Úc châu)

DANH SÁCH ỦNG HỘ HỘI NGỘ THẦY TRÒ 07 (tính đến ngày 25 tháng 2 năm 2007)

Chúng tôi chân thành cảm ơn sự ủng hộ của thầy cô và quý vị cựu học sinh liên trường Kiên Giang cho công việc tổ chức Hội Ngộ Thầy Trò 07.

Ban Tổ Chức HNTTLTKG Úc Châu 2007

Nguyễn Phú Cường	2000 AUD (đã nhận)
Hình Thành Phúc (USA)	1000 USD
Thầy Khải & Cô Tuyết	200 AUD (đã nhận)
Huỳnh Thanh Tùng	200 AUD
Tăng Đức Sơn	200 AUD
Trần Hàng Nguon	200 AUD (đã nhận)
Nguyễn Phú Kiệt	200 AUD (đã nhận)
Phan Thu Mai & Khanh	200 AUD
Phan Thị Mỹ Vân	200 AUD (đã nhận)
Huỳnh Bá Tươi	50 AUD
Chị Dung	50 AUD (đã nhận)
Long Trinh	50 AUD
Yến Lộc	200 AUD
Một chs Toronto (CAN)	50 CAD (đã nhận)
Trần Cẩm Tú (USA)	150 AUD
Hà Hữu Dũng (Germany)	200 AUD (đã nhận)
Dương Thị Bạch Cúc	100 AUD (đã nhận)
Trần Thanh Liêm	100 AUD (đã nhận)
Trịnh Sơn Lương (USA)	200 USD
Happy Nails (USA)	1000 USD
Nguyễn Văn Minh (CD Video Manufacturing Inc.) (USA)	1000 USD
Cô Đình Thị Hồng Nguyệt (CAN)	100 USD (đã nhận)
Đặng Ngọc Thanh (USA)	200 USD (đã nhận)
Vương Ngọc Phụng (CAN)	20 USD (đã nhận)
Nguyễn Hồng Liêng & Thủy	200 AUD (đã nhận)
Tô Thị Hồng Việt (USA)	100 USD (đã nhận)
Quan Đồ (USA)	40 USD (đã nhận)
Gia đình Tân Kim Sơn	1000 AUD (đã nhận)
Lâm Quốc Thanh (Bánh Mì Ba Lẹ) (USA)	1000 USD
Điều Tuấn Kiệt	1000 AUD (đã nhận)
Thầy cô Nguyễn Văn Hà	200 AUD (đã nhận)
Thầy Trúc & Cô Tường Vi	200 AUD (đã nhận)
Thầy cô Trịnh Quới Nhơn	200 AUD (đã nhận)
Huỳnh Văn Quang (KG Bakery) (USA)	1000 USD
Thái Thị Bạch Yến	100 AUD (đã nhận)
Trần Ngọc Diệp	100 AUD (đã nhận)
Cô Nguyễn Bạch Huệ (Sanjose, USA)	250 AUD (đã nhận)
Thầy Trần Thanh Hân	100 AUD (đã nhận)
Trần Văn Thông	100 AUD (đã nhận)
Đỗ Hữu Lộc & Thu Cúc (LA, USA)	200 USD (đã nhận)
Lý Ngọc Hiệp	100 AUD (đã nhận)
Gia đình Diễm Trang	200 AUD (đã nhận)
Khanh & Trân	100 AUD (đã nhận)
Lưu Ái Lý	200 AUD (đã nhận)
Thầy Nguyễn Chí Cường (CAN)	200 CAD (đã nhận)
Thầy Nguyễn Văn Duyệt (CAN)	200 CAD (đã nhận)
Ngô Quang Võ (CAN)	200 CAD (đã nhận)
Lý Tân Thu + Diệu (CAN)	200 CAD (đã nhận)
Tùng + Kim Ánh (CAN)	100 CAD (đã nhận)
Huỳnh Văn Một (CAN)	200 CAD (đã nhận)
Nguyễn Văn Thanh	100 AUD (đã nhận)
Bác sĩ Bạch Tấn Phát	500 AUD
Hà Thanh Quang	100 AUD (đã nhận)
Lê Quan Liêm & Vương Thị Kim Vân (Vương Thừa Thế)	1000 AUD (đã nhận)
Trần Thị Lý	100 AUD (đã nhận)
Anh chị Ngõn & Huệ	50 AUD (đã nhận)
Phù Sĩ Sơn & Thu Năm	200 AUD (đã nhận)
Đặng Ngọc Thúy Nga (USA)	200 USD (đã nhận)
Nguyễn Thị Hoàng Thu	50 AUD (đã nhận)
Nguyễn Thiện Tâm (USA)	100 USD
Tạ Thị Xuân Lệ	50 AUD (đã nhận)
Đào Minh Quang	100 USD (đã nhận)
Nguyễn Phú Sang	200 AUD (đã nhận)

Trần Thanh Minh	50 AUD (đã nhận)
Lê Thị Kiêm Lang	50 AUD (đã nhận)
Lý Văn Tôn	100 AUD (đã nhận)
Cô Ngô Thị Bửu Thờ	100 AUD (đã nhận)
Huỳnh Thế Nga	200 AUD (đã nhận)
Thầy Huỳnh Tiền	200 AUD (đã nhận)
Trần thị Kim Chi & Dung	100 AUD (đã nhận)
Lý thị Mỹ Loan	50 AUD (đã nhận)
Đoàn Hữu Đoàn	200 AUD (đã nhận)
chị Vương Cẩm	100 AUD (đã nhận)
Nguyễn Long Tuyền & Hạnh	50 AUD (đã nhận)
Phan Bá Khương + Ngọc	100 AUD (đã nhận)
Lê Thị Bích Đào	100 AUD (đã nhận)
Phan Thị Ngọc Ánh	50 AUD (đã nhận)
Lê Thị Tươi	50 AUD (đã nhận)
Nguyễn Thành Triều & Châu	100 AUD (đã nhận)
Huỳnh Thanh Quân	500 AUD (đã nhận)
Thầy cô Trương Tấn Vinh	100 AUD (đã nhận)
Phù thị Kiêm Anh	100 USD (đã nhận)
Nguyễn Phú Kiệt	100 AUD (đã nhận - lần 2)
Thầy cô Danh Đức	500 AUD (đã nhận)
Thái thị Bạch Mai	100 AUD (đã nhận)
Nguyễn Thanh Khiết	100 AUD (đã nhận)
Hứa Tường Quý	100 AUD (đã nhận)
Trần Túy Vân	100 AUD (đã nhận)
Huỳnh thị Kim Phượng	50 AUD (đã nhận)
Thầy Trần Quang Đại	50 AUD (đã nhận)
Cô Thầy Lưu Kim Yến	500 AUD (đã nhận)
anh chị Mỹ	50 AUD (đã nhận)
Nguyễn Loan Phượng	50 AUD (đã nhận)
Trần Ngọc Giang (Ken)	100 AUD (đã nhận)
Trần Hàng Nguon	300 AUD (đã nhận - lần 2)
anh chị Chư & Liêng	50 AUD (đã nhận)
Một vị ân danh Âu châu	149.26 AUD (đã nhận)
Một vị ân danh Melbourne	400 AUD (đã nhận)
Thầy cô Nguyễn Văn Vinh	200 AUD
Tăng Phước Tựu & Ngụy Qua Duôn (Quảng Thuận An RG)	1000 AUD (đã nhận)
Nguyễn Phú Sang	300 AUD (lần 2)
Dương thị Thanh Đào	150 AUD (đã nhận)
Lâm Trọng Nghĩa	100 AUD (đã nhận)
Trương Tấn Bửu & Hoàng	100 AUD (đã nhận)
Hứa Chí Đức	200 AUD (đã nhận)
Thúy & Khải	100 AUD (đã nhận)
Nguyễn Văn Bé	50 AUD (đã nhận)
Lưu Hòa Xương & Hoà	100 AUD (đã nhận)
Ngô Hồng Hải	100 AUD (đã nhận)
Phan thị Mỹ Dung	500 AUD (đã nhận)

Danh sách các vị tặng quà:

anh Thành Tấn (Campsie Instant Photos)	1 digital camera hiệu Pentax
Excel Jewellers	3 đồng hồ hiệu Anne Klein
Cô Nguyễn thị Bạch Tuyết	1 bình hoa và 1 bàn để phone.
Trương Tấn Bửu	1 lò sưởi điện

Quý vị nào muốn ủng hộ, xin vui lòng gửi tiền vào trương mục (account) sau đây:

Tên trương mục: **KienGiang Alumni Association Inc.**
 Tên ngân hàng: **CBA (Commonwealth Bank of Australia)**
 Số chi nhánh ngân hàng (BSB no.): **062421**
 Tên chi nhánh ngân hàng: **Westfield Centre - Hurstville NSW 2220**
 Số trương mục: **10169511**
 Swift Code: **CTBAAU2S (ở ngoài nước Úc)**

Xin quý vị lưu ý là **KienGiang** viết dính liền với nhau và không có dấu. Khi chuyển tiền vào trương mục, trong phần ghi chú, xin ghi rõ **họ tên, và địa chỉ** của quý vị để dễ phân biệt. **Nếu gửi chi phiếu, xin quý vị vui lòng chuyển qua tiền Úc trước khi gửi** (chi phí chuyển sang tiền Úc phải tốn khoảng SA 10).